

„Úchvatný,
propracovaný thriller.“

ALEX MICHAELIDES

„Mrazivé
a strhující zároveň.“

CARA HUNTER

VŠECHNY, KTERÉ POHRBIL

Je monstrem, které nenávidí všichni...
kromě tebe.

VICTORIA SELMAN

**VŠECHNY,
KTERÉ
POHŘBIL**

Copyright © 2022 Victoria Selman

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Viktorie Mellešová, 2023

Cover © Andrew Smith, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3475-7 (pdf)

VŠECHNY, KTERÉ POHŘBIL

VICTORIA SELMAN

přeložila Viktorie Mellešová

VENDETA

Na památku Maggie (2006–2020)
Stále tě milujeme. Zoufale nám chybíš.

Tuto knihu inspirovala řada skutečných případů sériových vrahů. Fanoušci žánru *true crime* zajisté ve Stínovi rozpoznají psychologické vzorce a symptomy chování podobné monstrům jako BTK, Zodiak, Green River Killer, Albert DeSalvo, Richard Ramirez a mnohým dalším. Nicméně postavy v tomto románu, jejich činy a motivace jsou výhradním produktem autorčiny fantazie a jsou zcela fiktivní.

Sophie –

Musím ti toho tolik říct, že ani nevím, kde začít. Možná u toho luňáka. Není to úplný začátek, ale postačí.

Pozorovalas ho jako zhyponotizovaná, s nosem přimáčkнутým ke sklu. A on kroužil. Temný stín, co se plíží po trávníku.

Lítá na místě, řekla jsi. Tančí tak, jako ráda tančíš ty.

Luňáci jsou i v Massachusetts, ale ty jsi nikdy předtím žádného neviděla. Nebo sis to nepamatovala. Byla jsi tak malá, když ses přestěhovala do Londýna. Každopádně jsi nečekala, že uvidíš luňáka tady. V Londýně jsou holubi, vrabci a občas nějaká ta červenka. Ale dravce tu člověk nenajde.

„Co tu dělá?“ zeptala se tvoje matka. „Asi se chudák ztratil.“

„Je na lovu,“ odpověděla jsi.

A měla jsi pravdu.

Na trampolíně poskakoval ve spadaném listí vrabčák. Netušil, co ho čeká.

Neměl šanci. Luňák se z nebe ani tak nesnesl, spíš se z něj zřítil, popadl svou kořist a rozdrásal ji přesně tam, kde jsi trénovala skoky.

Tvůj úžas se změnil v hrůzu. Popadla tě stejně jako luňák svou kořist.

Nasyčený zabiják se vrátil do oblak. Zbyly po něm jen vrabčí nožičky, co vyplivl na blátivé plátno poseté listím. Ptačí místo činu.

Často na to vzpomínám. Na tu předzvěst temnoty, která se chystala padnout na naše životy. Předzvěst nadcházející zkázy. Něčeho nepochopitelného.

Rozplakala ses. Teklo ti z nosu a zalykala ses. „Všechno bude v pořádku, není se čeho bát,“ řekla ti matka.

Lhala ti, Sophie. Měla jsi dobrý důvod se bát. A všechno rozhodně nebylo v pořádku.

1

Myslíte si, že ten příběh znáte. I já si myslím, že ho znám. Ale kolik toho opravdu víme?

Ráda si říkám, že jsem to tušila. Že nějaká moje část vždycky tušila, že je něco špatně. Ale popravdě řečeno jsem netušila nic. Samozřejmě, že když se na to dívám zpětně, vidím věci, u kterých si říkám, jestli to bylo znamení. Stopa? Pokud ano, získala jsem tu znalost až s odstupem času. Tenkrát to znamení nebylo. Nebylo to nic.

A to je ten problém. Když víme, co se stalo, vzpomínky se nám překroutí a vidíme varovné signály i tam, kde nebyly. Člověk o sobě pořád pochybuje. Minulost se mění ve sled výčitek a snahu o to, najít vysvětlení.

Proč jsem neviděla, co se děje? Proč jsem si to neuvědomila dřív?

Já vím proč. Ale to mi nepomáhá. Naopak mi to ještě přitěžuje...

Nikdo to neviděl. Nikomu to nedošlo. Nejsem jediná, koho oklamali.

Dopis dopadne na rohožku s jemným plesknutím, zatímco si nazouvám tenisky. Sbírám odvalu vyvenčit psa i přes silný déšť. Přeju si, abych toho včera tolik nevypila. Bojuju s kocovinou. Jako vždycky.

Zarazím se, skláním se nad botami, tkaničky mám omotané kolem prstů. Upoutá mě obálka z hnědého papíru. Jméno na ní prozrazuje její obsah.

Čas se zastavil. Vnímám svůj dech, v uších mi tupě zvoní. Cítím, jak mi buší srdce.

BATTLEMOUTHSKÁ VĚZNICE

Horní část obálky je orazítkovaná velkými rudými písmeny jako jehně, které si označkoval farmář.

Sevře se mi žaludek. Kousnu se do jazyka. V ústech cítím žaludeční šťávy smíchané s ranní kávou. Do nosu se mi vetře zápach potu prodchnutého pachem alkoholu.

Mimochodem, dostal se na svobodu, uprchnul ze své cely pouhého půl roku potom, co ho zavřeli. Další z jeho kouzelnických triků.

Prstem zajedu do obálky a vytáhnu z ní dopis. Nahoře stojí podtržená následující slova:

Odesílatel: Matthew Melgren

Matthew, i když mu všichni říkají Matty. My, média i pořady o skutečných zločinech. Byly na všech kanálech.

Matty lidi fascinuje. Jeho zdánlivá normálnost, jeho okouzující úsměv. Je pohledný a vzdělaný. Zabiják, co nezapadá do obvyklé škatulky. Nebyl samotář ani společensky neobratný. Měl dobrou práci.

Taky měl přítelkyni, takže ani v tomhle ohledu nic podezřelého. Nedávno natočili televizní film o jeho vztahu s mou matkou. Lidi si stěžovali, že tam producenti obsadili moc pohledného herce. Byl toho plný Twitter – prý zveličili jeho výjimečnou krásu. Prý to byla urážka jeho obětí.

Tihle svatí válečníci ale vůbec nepochopili, o co jde. Nehledě na to, že má pořád dost ženských fanynek, co mu posílají kalhotky a porno, skutečnou urážkou žen, co zabil, by bylo neukázat, jak byl pohledný. Přepisování historie. Koneckonců, kdyby byl Matty nějaký sociálně neohrabaný skřet, jen těžko by dokázal přilákat svoje oběti a získat si jejich důvěru. Já o tom něco vím.

Odesílatel: Matthew Melgren

Očima jedu dolů po stránce, hrdlo se mi svírá. Když dočtu, obrátím se k matce. Hlava mi třeští, v puse mám sucho. Nejdřív se snažím vyhnout tématu.

„Rozešla jsem se s Tomem,“ oznamuju jí, zatímco sbírám odvahu vyslovit to, co musím. Snažím se si to v hlavě sesumírovat.

„Ach, Sofi, to je mi líto. Co se stalo? Vypadal mile.“

Ušklíbnu se.

„Na začátku je každé milej.“

Ta slova mezi námi visí a na obou našich tvářích vyvolávají stejný výraz.

„Ublížil ti?“

Zasměju se – zní to prázdně.

„Řekl mi, že bych měla častěji nosit sukň.“

„Ach, Sofi,“ zopakuje.

Komukoliv jinému by to připadalo jako blbost, ale věděla jsem, že ona to pochopí. Stejně jako jsem vždycky věděla, že do sebe koplá prášky, ještě předtím, než začala mluvit nesrozumitelně.

„Stalo se ještě něco, vid’?“

Vždycky mě měla přečtenou. Nemá cenu to skrývat. Ne teď.

„Přišel mi dopis. Z Battlemouthu.“

„Matty...“

Slyším to v jejím šepotu. Pořád to tam je, i po všech těch letech, po všem, co se stalo. Toužebné přání a otázky. Láska, co nechce odejít. Hned si vzpomenu na zavírací nožík s perlovou rukojetí, co mám v šuplíku v komodě, a na úlevu, co přichází po vypuzení viny. Bože, fakt jsem jako Pavlovova fena.

Buster, můj kulhající německý ovčák z útulku má taky pavlovovské reakce. Vždycky když slyší mužský křik nebo nečekaný úder.

Vycítí moji reakci, přikulhá se a očichává mi stehno. Podrbu mu ouška. *Hodnej pejsek.*

„Matty umírá,“ řeknu matce. Nemám radost, ale není mi to ani líto. „Rakovina slinivky.“

„Kolik času mu zbývá?“

Pokrčím rameny.

„Pár týdnů? Možná méně.“ Nadechnu se a pomalu to ze sebe vypáčím. „Prý se mnou chce mluvit. Chce mě vidět.“

„A přiznat se?“

Slyším tu naději v jejím hlase, tu zoufalou potřebu to nějak uzavřít. Začne mě brnět na kůži. Taky to potřebuju. Ale přesto...

„Možná se chce přiznat,“ řeknu. „I když v jeho případě, kdo ví? Podle toho, co jsem slyšela naposledy, pořád tvrdil, že chytili nepravého.“

„Půjdeš tam?“

„Nevím.“

Touha po odpovědích. Strach z toho, že je dostanu.

Sklopím pohled. Třese se mi ruka.

A v ní se třese dopis.

2

„Taky jsem dostala dopis,“ řekne moje matka.

„Od Mattyho?“

„Ne.“ V jejím hlase je znát zklamání, ale rychle ho zastře.

„Od vězeňského kaplana. Chlápek jménem Bill.“

„Je starej?“

„Co?“

„Nic. Promiň, nevšímej si mě.“

Starej Bill je výraz z britského slangu, označení pro policajta. Jako Američanka tyhle věci nikdy úplně nepochytila. Stejně jako já jsem nikdy nepochytila schopnost nevyhýbat se nepříjemným pocitům.

Když jsem nervózní, obracím to v pitomé vtipy. Obranný mechanismus, jak by řekla moje terapeutka Janice. Další taktika na odvedení pozornosti. Za ty roky jsem si jich vytvořila dost.

Nebudte pořád ostražití, píše se na jednom z matčinych lístků. Nechte lidi, aby poznali, kým skutečně jste.

Jo, jasně.

„Tak co ten kaplan Bill píše?“

„Že odpuštění uzdravuje. Že když opustím svoji zášť, budu šťastnější. Že ubližuje jenom mně.“

„Ježíši.“

„Nemluv tak.“

Vsadím se, že jste si s kaplanem Billem rychle padli do noty, napadne mě.

„Doufám, že jsi mu řekla, kam si svoje kázání o odpuštění může strčit.“

„Neodepsala jsem mu. Ale ten dopis jsem si nechala.“ To je mi jasné. Je v krabici s fotkami. „Jestli chceš, můžeš si ho přečíst.“

„Ani ne, díky.“

„Přála bych si, aby mě to, jak se cítím, přešlo.“

Na její smutek reaguju přívalem emocí. Přeju si, abych ji mohla obejmout a říct jí, že bude všechno v pořádku. Ale na to je už pozdě.

„Když si vzpomenu na svůj život s Mattym, nevím, co byla pravda. A co jsem si jenom přála, aby pravda byla,“ řekne.

„Záleží na tom?“

„Mně ano.“

Nastane výmluvná pauza. Chci jí toho na to tolik říct. A zároveň je toho tolik, co bych říkat neměla. Spokojím se s myšlenkou, která je v mé hlavě tak často.

„Poslední holce, co zabil, bylo osm. Tolik, co mně, když jsem ho poznala. Její sestře bylo dvanáct. Jako mně, když ho zatkli.“

„Nevíme jistě, že ji zabil.“

„Porota si byla dost jistá.“

Slyším její povzdech. Usrkne něco, co zrovna pije. Předpokládám, že je to gin. Během soudu to byl její ranní drink. Odpoledne už jí bylo jedno, co má ve sklenici, hlavně když ji to opilo.

„Nenapadá tě někdy, že se mohli splést?“ zeptá se.

„Ne.“

Ale je to lež. Jasně, že mi to vrtá hlavou. Jak by nemohlo?

To, co udělal, co tvrdili, že udělal, mě sužuje takovou dobu, že si už nevzpomínám, jaké to je nemít pocit, že se dusím, a nemuset si připomínat, že potřebuju dýchat.

Dokonce i teď si jedna moje část myslí, že se jednoho dne probudím a zjistím, že to všechno byla jenom noční můra.

Že jméno mého hrdiny je očištěno. Že těm ženám neublížil, že nezabil holčičku, co ještě spala s plyšovým medvídkem.

Četla jsem o tom soudu v novinách každý den. Od té doby jsem přečetla a viděla všechno, co se toho případu týkalo. Viděla jsem fotky, četla jsem hlášení z míst činu. Ale dokud bude hlásat, že je nevinný, vždycky mě bude napadat: Odsoudili toho nepravého? Udělala jsem hroznou chybu? Bylo moje dětství lež? Nebo je lži ten příběh, který si vyprávím?

„Napsal mi, víš. Potom, co ho odsoudili. Milostný dopis. Vyhlíval si srdce. Prosil mě, ať mu věřím, ať věřím tomu, co mezi námi bylo. Tvrdil, že se dal na spiritualitu. Říkal, že začal meditovat. A zapojil se do vězeňské charity. Dokonce pomáhal ostatním vězňům, co se potýkali s depresí.“

A ty bys mu to sežrala, víd? napadne mě. Matty, co na tvůj popud začíná s čistým štítem. Matty, co deklaruje svou nehynoucí lásku.

„Bill říkal, že ho Matty prosil, ať si to přečte. Chtěl se správně vyjádřit.“

Proč oblafnout jenom jednoho člověka, když můžeš oblafnout dva?

Její tón se změní jako balónek, co mu uchází vzduch.

„Neodepsala jsem mu. Muselo ho to hrozně ranit.“

„To je dobře.“

Můj hlas zhrubl; je to lak na shnilém dřevě. Fasáda. Při sebemenším štouchnutí se rozsypu na prach.

„Půjdeš tam?“ zeptá se. „Navštívit ho?“

Dlouho neodpovídám. Ona čeká se skleničkou v ruce. Zabodnu nehty do strupu na zápěstí dost silně na to, aby mi začala téct krev.

„Bojím se,“ hlesnu nakonec.

„Já vím,“ zašeptá.

Ale nemůže nic vědět. Ne, když neví, co jsem udělala.

Z blogu *Záznamy skutečných zločinů*

Proč mají sérioví vrazi potřebu vydávat po svém zatčení tiskové zprávy? Předvádí se? Chtějí mít poslední slovo? Jde o jejich nenasytné ego?

Prohlášení Mattyho Melgrena po jeho zatčení a výstup Kena Benita (sanfranciský škrtič) se nápadně podobají. Benita zatkli deset let po Melgrenově odsouzení.

Někteří spekulují, že Benitovo zločinné řádění se inspirovalo právě u Melgrena, který nechvalně proslul tím, že své oběti udusil jejich vlastním spodním prádlem, které jim pak ovázal kolem krku do mašličky.

Pokud je to tak, není Benito jediný, kdo Melgrena uctívá. Melgren dostává fanouškovské dopisy, peníze, a dokonce i lechtivé fotky od dámských ctitelek, které jeho hrozivé útoky spíše vzrušují, než odpuzují.

Mattyho prohlášení (jak ho přečetl jeho právník):

Dnes tu došlo k hrozivému justičnímu omylu. Nespáchal jsem tyto vraždy, které otřáslы světem a kvůli nimž se ženy bojí chodit ven samy.

Pokud je tu někdo vinný ze zločinu, je to policie, která proti mně vykonstruovala obvinění na základě klamu a falešných důkazů. Nic nebylo dokázáno, a už vůbec ne moje vina.

Trest, který mi udělili, patří někomu jinému. Z celého srdce doufám, že ho brzy najdou a pošlou před spravedlnost. Nejen kvůli sobě, ale i pro dobro rodin těch obětí. Zaslouží si vědět, co se jejich blízkým doopravdy stalo.

Jako já.

Ať už byl motiv Melgrenova prohlášení jakýkoliv, spousta lidí se dodnes ptá, jestli náhodou nemluvil pravdu. A jestli opravdový vrah pořád nečíhá někde venku...

3

Když jsme se s matkou přestěhovaly z Newtonu, ospaného předměstí Bostonu v Massachusetts, bylo mi šest. Matka poznala otce na vysoké škole, v prvním ročníku se za něj provdala, ve druhém skončila se studiem a mě porodila v roce, kdy by šla do třetího ročníku.

Když mi byly dva, už byl pryč. Moji prarodiče, ten typ katolíků, co jedí v pátek rybu, rozhodně nebyli nadšení.

Co jsi udělala, Amelie-Rose? To prostě zmizel?

Rozvod nebyla věc, kterou by oni nebo jejich sousedé schvalovali. V našem městě byl v podstatě na každém rohu kostel. A na každém rohu byl i někdo, kdo nás znal.

„Proč by jen tak odešel?“ ptala se asi po tisíci babička G, když s mámou vytvořily improvizovanou tovární linku u dřezu. Babička myla nádobí a matka ho utírala. „Žádný muž přece jen tak neopustí svou ženu a dceru.“

„Tenhle jo.“

Děda složil noviny a položil je na konferenční stůl. Titulek TĚLO ŽENY NALEZENÉ V ŘECE CHARLES rozpůlený v záhybu.

„Maminka se to jenom snaží pochopit, zlato.“

Přijel do Států, když byl ještě kluk. Časem ztratil vlasy, ale zachoval si svůj jemný dublinský přízvuk. Babička říkala, že se nejdřív zamilovala do toho přízvuku, až pak do jeho nositele. *V tomhle pořadí.* Mě by k němu přitáhla jeho laskavost, ale přízvuk měl krásný, obzvlášť když zpíval.

Matka říkala, že i můj otec měl přízvuk.

To si nepamatuju.

Ani nemůžeš.

Neslyšela jsem jeho hlas celou věčnost.

Položila utěrku a dala si vlasy za uši.

„Šoupni se, Sofi. Podíváme se na legrácky, co říkáš?“

Přitulila jsem se k ní a dala jí hlavu na rameno, zatímco mi nahlas četla. Nikdy jí nešlo dělat Jona Arbuckla, nezněl jako chlap, ale Garfielda uměla skvěle.

Babička G nesouhlasně zamlaskala.

„Snažím se s tebou mluvit, Amelie-Rose.“

Takhle si ji pamatuju. Pomlaskávání, oči v sloup a pudr, co si nanášela tak moc, až její kůže vypadala, že je z prachu.

Po tom, co můj otec odešel, jsme s nimi bydlely. Sdílely jsme s matkou pokoj v jejich domku z dřevěných prken na Goddard Street. Každou noc mě budili mývali, když se hrabali ve smetí.

Ten kravál mě tak štvál, že jsem jednou z okna vyhodila šálek s vodou. Myslela jsem, že je tím vylekám. Ale ten šálek se rozbil asi na padesát kousků a na příjezdové cestě po něm zůstaly střepy porcelánu, „na které by mohl někdo šlápnout“.

„Musíš se naučit nejdřív myslet, a pak jednat,“ kárala mě babička G, když mě druhý den poslala ven se smetákem a lopatkou. „Jsi moc zbrklá, slečinko. Jednou tě to přivede do maléru.“

Tady šlo o Tommyho Sinclaira, ne jen o můj útok na mývaly. Mojí babičce bylo evidentně jedno, že si ten usmrkanec tu nakládačku, co jsem mu dala, zasloužil. I to, že se pral jak holka.

„Tohle chování musí přestat, slyšíš mě? Nesmíš dopadnout jako...“

Děda se na ni varovně požíval a lehce zavrtěl hlavou.

„Georgie...“

Vycítila jsem spojení a nedala se.

„Říkal, že se nediví, že nás táta opustil. Dala jsem mu šanci, aby to vzal zpátky. Co jsem měla dělat?“

Babička mi před obličejem zahrozila prstem.

„Nesmíš být tak prchlivá, Sophie Brennanová. Příště zkus místo pěsti použít slova. A úplně nejlíp uděláš, když odejdeš.“

„Slovy nemůžeš dát člověku lekci.“

Děda se usmál.

„Divila by ses, broučku.“

Vypadalo to, že babička měla v tomhle ohledu dost zkušeností. Jednou v noci, když jsem už měla spát, jsem slyšela, jak si s mámou povídají. Nesouvislá slova, co se linula skrz podlahu.

„Já vím, co jsem viděla... Lidi si šuškaají... Bude lepší, když...“

Zanedlouho poté jsme opustily dům z dřevěných prken se třemi kufry, sáčkem se sýrovými sendviči a dvěma letenkami.

„Londýn, bejby,“ řekla matka.

„Já nikam nechci,“ opáčila jsem a snažila se nerozbrečat.

„Úsměvem vyhraješ víc sporů než slzami,“ říkávala mi babička G. „A z úsměvu nemáš oteklé oči.“

Jedno z jejích „cenných mouder“.

„Nikdy není pozdě změnit svůj život.“ Tuhle skvostnou radu dala matce, když jsme se ten den loučily. Stála s dědou na verandě se založenýma rukama. Dívali se všude, jen ne na nás.

Proto jsme musely odjet? Aby si matka našla nového manžela? Pokud ano, proč to nešlo v Americe? Bylo tam plno chlapů. Mým nepřilíš utajovaným favoritem byl pan Benson, manažer obchodu se sladkostmi v Newtonově centru. Matka by měla chlapa, já bych měla doživotní zásoby jahodových pendreků. Vítězství pro obě strany, jak by řekl děda. Ale matce to z nějakého důvodu tak nepřišlo.

„Sophie, víš, co je to starý mládenec?“

Zamyslela jsem se.

„Svobodný muž, který je v očích církve dospělý?“

„Ne tak úplně.“

Letmo jsem na ni pohlédla. Seděla v taxíku se zdviženou bradou a rameny dozadu.

Nasadíme veselý výraz.

Její veselý výraz byla jenom maska, co špatně zakrývala její zranitelnost.

Nevím, proč mi připadala tak křehká. Možná proto, že byla tak drobná? Měla drobná ptačí zápěstí a dlouhý štíhlý krk.

Všichni říkali, že vypadá jako kudrnatá Audrey Hepburn. Ale ne jako ve *Snídani u Tiffanyho*, s perlovým náhrdelníkem a dlouhou špičkou. Moje matka ničím nepřipomínala filmovou hvězdu.

Ale Audrey bez make-upu, v roláku a s culíkem, tam jsem tu podobu viděla. Měly společnou jistou nevinnou krásu, svěží a nadčasovou.

Labutí šije, obličej ve tvaru srdce a velké laní oči. I když ty matčiny byly spíš jantarové než hnědé, jako whisky, když skrz ni prosvitne světlo.

Tenkrát jsem neznala slovo „zranitelná“, jen jsem ho z ní cítila. Nebyla tvrdá jako babička G. Byla jako z kartonu. Když se namočí, tak se zmačká.

„Proč musíme pryč z Ameriky?“ zeptala jsem se s tíživým pocitem v břiše. Stejně jsem se cítila, když jsem se v noci probudila přesvědčená, že se pod postelí skrývá bubák.

„My nemusíme pryč, Sophie. My se rozhodly odjet.“

„Rozhodly jsme se?“

Znamenalo to, že se můžeme stejně snadno rozhodnout zůstat?

„Vybraly jsme si svobodu. Nikdo nám nebude stát za zády. Nový začátek.“

„Já nechci pryč.“

Povzdechla si, aby mi dala najevo, že jí dochází trpělivost. Nebylo to poprvé, co jsem vznášela námitky.

„Víš, že londýnské ulice jsou vydlážděné zlatem?“

„Vážně?“

„Však uvidíme, vid’?“

* * *

Dostala práci jako sekretářka.

„Ihned mě přijali. Na nic jiného stejně nemám kvalifikaci, ale složenky to zaplatí.“

„A proč prostě nepojedeme domů, když máme tolik složenek?“

„My jsme doma, Sophie.“

Po týdnu přespávání v Holiday Innu jsme si pronajaly byt. Druhé patro v dvoupatrovém domku bez výtahu u Parliament Hillu. Zelená oáza přímo v srdci severního Londýna, kde byly rybníky, ve kterých lidi doopravdy plavali, velké dětské hřiště a běžecká trať. Taky tam byla kavárna, kde prodávali zmrzlinu a *pain au chocolat*. O sobotních ránech to bylo naše místo.

„Tady v noci štěkali psi ve *101 dalmatinech*, pamatuješ?“

Mýlila se, to byl Primrose Hill. Ale člověk si je snadno splette. Naším americkým uším zněly ty názvy podobně. Člověk vidí nuance, jen když je hledá.

První noc v hotelu jsme koukaly na *101 dalmatinů*. Schoulené v jedné posteli jsme jedly piškotové dortíky s krémem, co jsme koupily v obchodním domě Logan. Časový rozdíl nás tak rozhodil, že jsme nemohly usnout.

Stal se z toho zvyk, jíst u televize. Babička G by to určitě neschvalovala. Řekla by, že je to *nekulturní*. Jako bych ta slova slyšela a viděla její šok nad tím, jak hluboko jsme klesly.

Babička kladla velký důraz na to, abychom byli kulturní. Přišlo mi, že to znamená správně držet příbor a nejíst s otevřenou pusou. *Způsoby dělají dámu, Sophie*. Moc mě to nebralo. Bylo mi šest a být dámou rozhodně nebyla moje priorita.

Říkala jsem si, že matka asi byla v mém věku stejná, i když si to těžko dokážu představit, vzhledem k tomu, jak momentálně na způsoby dbala.

Z útržků informací, co se mi podařilo poskládat, mi přišlo, že byla trochu jako kluk: chytala žáby, ořezávala dřevo, sbírala kůstky zvířat.

Nevím, co se stalo s těmi žábami, ale ty kůstky měla v pouzdře na doutníky v nočním stolku; na krabičce bylo naškrábáno: *Ameliina schránka s poklady – ruce pryč.*

Ta sbírka mi připadala lehce morbidní a taky jsem jí to řekla.

Opáčila: „Ve všem je krása, Sophie. Jen ji musíš najít.“

A taky že jsme hledaly. Jednou z našich oblíbených zábav se stalo hledání pokladů na Parliament Hillu. Hledaly jsme peříčka, pazourky a omšelé skleněné střepy, o nichž jsem byla přesvědčená, že jsou to smaragdy. A večer jsme se schouliily na gauči, jedly špagety a dívaly se na reprízy *Columba* nebo filmy z videopůjčovny v naší ulici. *Návrat z Čarodějné hory. Pomáda. Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band.*

Seržant Pepper byl matčin oblíbený. Byla do Beatles zblázněná, měla všechna jejich alba na gramodeskách. Pouštěly jsme si je v obýváku na gramofonu a tancovaly. Ona se houkala v bocích a vypadala, že se rozteče, já jsem většinou skákala na místě.

V Bostonu jsem měla večerku v sedm večer, ale tady to bylo okolo deváté.

„Už jsi větší,“ zdůvodnila to. Ačkoliv když se nad tím zamyslím, mám dojem, že spíš nechtěla sedět sama v prázdném obýváku. Ale já si rozhodně nestěžovala, aspoň ne na tohle. Trnem v oku mi byl Des Banister, chlápek, co dělal příležitostné práce, a bydlel v bytě pod námi.

„Mám z něho osypky,“ řekla jsem matce. „Smrdí jako sýr a má odporný zuby.“

„Na vzhledu nezáleží, Sophie. Důležité je to, co má člověk v duši.“

„Myslím, že jeho duše taky není zrovna pěkná.“

Zatáhla mě za copánek.

„Ani ho neznáš.“

„Vím, jak se chová ke svému psovi. Trčí mu žebra. Evidentně mu nedává nažrat.“

„Třeba je hodně vybíravý. Pamatuješ starého Gabea Robinsona z naší ulice v Americe? Jak byl hodný?“

„Ano?“

„Jeho vlkodavovi taky trčela žebra. Ale Treaclovi rozhodně dávali najíst. Vezmi si, jak ho měl Gabe rád.“

„Tohle je něco jinýho.“

Ztěžka si povzdechla a naklonila hlavu, jako to dělala vždycky, když rozmýšlela, jak něco vysvětlit.

„Vím, že to stěhování pro tebe bylo těžké a máš pocit, že je nefér, že jsi musela opustit všechno, co znáš. Ale doufám, že jednou pochopíš, že to bylo dobře a že jsem myslela na tebe stejně jako na sebe. Do té doby se snaž to vidět pozitivně, dobře?“

„Můžu vidět věci pozitivně a přitom vědět, co je Des Banister zač.“

Zaryla jsem palcem do hlíny a kousla se do rtu, abych se nerozbrečela. Matka se ke mně sklonila a vzala mé ruce do svých.

„My Dese neznáme. Nevíme, co si v životě zažil a co ho pohání.“

„No a?“

„No a nemůžeš někoho soudit, když jsi nebyla v jeho kůži.“

Vzpomněla jsem si na Desovy těžké kožené boty, co nosil s ošklivými maskáčovými kalhotami. Vybavilo se mi, jak na nádraží kopl do kalíšku s penězi nějaké holky bez domova.

„Nemusím být v jeho kůži na to, abych věděla, co je zač.“

„Fajn, tak ho nemáš ráda. Ale to neznamená, že je v Londýně všechno špatně. Mě napadá spousta věcí, co je tu lepší.“

„Není tu děda, co mě podplácí, abych byla v kostele ticho?“
Zasmála se.

„A odkdy ti vadí mentolky, slečinko? Ne, já měla na mysli počasí. Víš vůbec, jaká je teď v Massachusetts zima?“

„Asi dost velká.“

„Dost velká? Je tam mráz, že ti upadnou prsty.“

Vzala mi ruce a předstírala, že je kouše. *Ham*.

„A je fajn, že můžeme všude dojít, nemyslíš?“

Pokrčila jsem rameny. Nechtěla jsem připustit, že v tom má pravdu, i když ji měla. Doma se člověk bez auta nedostal nikam. Existence „hlavní ulice“ pro mě byla naprostou novinkou.

Ale přesně v tom byl problém. Tohle nebyl domov. Všichni mluvili jako princ Charles. Když jsem si řekla o džem na toust, civěli na mě jako na blázna. A nikde neměli medové cereálie.

„Nesnáším ty jejich ovesné vločky,“ řekla jsem matce. „Chutnají jako sláma.“

„Jak to můžeš vědět?“ popíchla mě, když zvedla hlavu od papírku, na který psala.

Po celém bytě byly přilepené papírky s citáty. Říkala jim „inspirativní poselství“. Moudrá slova. Možná jí někde ve skrytu duše chyběla babička G.

„Co se píše tady?“ zeptala jsem se.

„Jediný člověk, co tě může definovat, jsi ty sám.“

„A co slovník?“ zeptala jsem se pyšně.

Zavrtěla hlavou.

„Žádná knížka. Jenom ty.“

Babička G by v tuhle chvíli asi přišla s Biblí, ale já nehodlala matce připomínat, že mě pořád nezapsala do nedělní školy. Místo toho jsem reagovala pragmaticky.

„Jediný člověk, co tě může definovat, jsi ty sám. To je vlastně dost dobrý.“

A bylo. I když „Pozor na vlka v rouše beránčím“ by nám posloužilo lépe.

4

Na zadní straně gauče najdu jeden z matčiných starých papírků; časem změkl a zmačkal se. Její perfektní psací písmo napsané modrou fixou vybledlo. Jako duch. Šepot z minulých let.

Co bych řekla, kdyby šlo šeptat opačným směrem? Kdybych teď mohla nechat vzkaz svému minulému já? Varování z budoucnosti. Tip.

Často se té představě poddávám, i když to nevyhnutelně vede k provinilosti a výčitkám. Vůči mně, vůči matce. A těch mám i tak dost.

Ale stejně to dělám, nemůžu si pomoci. Je to strup, který by si člověk neměl trhat, ale když to neudělá, svědíl jako čert.

Otočím papírek v ruce a znovu si zahraju tu hru. Co bych si vzkázala?

Pozor na vlka v rouše beránčím?

Nikomu nevěř?

Uteč?

Ale co když to všechno byl nehorázný omyl? Co když je opravdu nevinný? Vážně bych si chtěla nechat ujít skutečně nejšťastnější období mého života?

Myslím, že ano. Ne.

Bože! Není divu, že mám v životě takový zmatek.

Špičkou ukazováčku obtahuju matčino písmo. Mám sevřený krk. Je to znamení toho, že můj černý ohař je na číhané.

Přízrak, co vždycky číhá za rohem a čeká na příležitost na mě skočit a přimáčknout mě k zemi. Krade mi týdny života. Uza-
vírám mě v mé hlavě. Vysává mi energii, až nezvládnou dělat nic
jiného, než sedět a zírat.

Mám sevřený krk, ale další symptomy chybí. Pocit, co má
člověk za očima těsně předtím, než se rozbere. Olovo ve sva-
lech. Netečnost.

Takže to není začátek další depresivní epizody. Nechci se
uzavřít. Tohle je představa, že udělám něco, co mě k smrti děsí.

Matčin vzkaz: *Nejlepší chvíle je teď.*

Možná je to znamení, i když mi to nedojde okamžitě. Roz-
hodnout se něco udělat je jedna věc, ale udělat to je něco ji-
ného. Stejně je to i s odpuštěním.

Počkám, dokud se s Busterem nenaobědváme. Stejně sním
i většinu mého jídla. Nemám chuť. Možná je to pozitivum. Po
třicítce je těžší zhubnout.

Natáhnu se po telefonu. Číslo na věznici je vytištěné na-
hoře na dopise. Zaváhám, odložím sluchátko a zakryju si oči.

Nedokážu to. Svíravý pocit v krku mě dusí.

Zítřka, řeknu si. Vstávám a říkám si, jestli je moc brzy na
skleničku vína. Jenom malou, abych se uklidnila.

A pak v koutku oka uvidím...

Nejlepší chvíle je teď.

Zatnu zuby, zhluboka se nadechnu a vytočím to číslo.

Když to recepční zvedne, znám zadýchaně, jako bych bě-
hala po schodech nahoru a dolů; nezním, jako bych dvě hodi-
ny seděla za kuchyňským stolem neschopná se rozhodnout.

Nenávídím se za to, že jsem dovolila Mattymu, aby mě zase
dostal. Už jsem dospěla, uběhlo už tolik let. Ale pořád mi ho
připomínají i ty nejmenší drobnosti.

Mašle. Stopy. Zahozená náušnice. Minulost není cizí země.
Je to vězení, kde vás ani nepustí na podmínku.

V noci slyším ty ženy, jak ke mně šeptají. I když je to vět-
šinou jen ta holčička. Naštvaná. Obviňuje mě.

„Proč jsi to neudělala dřív?“ ptá se. „Kdybys to udělala, byla bych naživu. Taky jsem měla matku. Jak si myslíš, že jí asi je?“

Jindy bývá krutější.

„Proč já? Čím jsi ty tak výjimečná?“

Sama sebe se ptám na to samé. Pořád.

Jakmile řeknu jeho jméno, recepční zbystří. Sláva je jako magnet.

„Matty Melgren?“

„Kdy by se vám to hodilo?“ ptám se, jako kdybych se ob-
jednávala k zubaři.

Z druhé strany se ozývá tukaní klávesnice a mlasknutí ja-
zyka.

Vzpomenu si na dívku z Hogarth Road, a co říkali, že jí
udělal s jazykem. Neexistuje most dost velký na to, aby pře-
klenul ta léta.

„Musíte přijít půl hodiny před registrací. Vemte si doklady.
Pas nebo řidičák,“ informuje recepční. „A librovou minci na
šatnu. Čtvrtek. V půl páté.“

Není to otázka, neptá se, jestli mi to vyhovuje.

O všem rozhoduje Matty, jako vždycky.

5

Vzbudily mě výstřely. Nebo jsem si to aspoň myslela, než mi došlo, že to byl jenom výfuk od auta. Tohle je Londýn, ne Boston. Město beze zbraní. Myslely jsme si, že je bezpečné.

Byla neděle ráno. Startoval podzim. Začínal, opravila jsem se.

„Teď jsme v Anglii,“ připomínala mi matka pořád, jako bych snad mohla zapomenout. „Nikdy se tu nebudeš cítit jako doma, když budeš mluvit jako Američanka.“

„Já tu nejsem doma,“ odpověděla jsem jí. „A bolí mě břicho. Asi jsem nemocná.“

„Takže dneska je to břicho, jo?“

Začala jsem simulovat od chvíle, co jsem začala chodit do školy v Hampstead Hallu. (Já tomu říkala Hampsteadské peklo.) Dokonce jsem si začala okusovat nehty, abych dostala ta-semnici, ale navzdory temným proroctvím mojí babičky byly mé pokusy stejně neúspěšné jako snaha vyhnout se škole.

Být nová holka ve třídě bylo na prd. *Jedna věc je jiná než ostatní...*

Děti se posmívaly mému přízvuku. Daly mi přezdívku Yankee Doodle. Ptaly se, jestli je máma vdaná za Ronalda McDonaalda.

„Abyste věděli, není vdaná za nikoho.“

A z Yankee Doodle se stal „Záškodnickej bastard“.

Londýnský slang. Záškodnickej se rýmuje s americkéj. A „bastard“ není třeba vysvětlovat.

„Odvolajte to,“ zavrčela jsem s rukama zaťatýma v pěst.

„Proč? Právě jsi přiznala, že nemáš tátu.“

V té době a v té části světa nebylo mít jen jednoho rodiče tak obvyklé jako dnes. Navíc, stejně jako všechny děti, měly i tyhle vyšňořené v saku nos na slabosti. Stačila kapička krve, a už kroužily kolem.

„Viděla jsi, jak zírala na mě a mého tátu, když mě přivezl?“

„Musela dát přáníčko ke Dni otců svému dědovi.“

„To je lemra.“

„Vy jste lemry. Vy a vaši blbí tátové.“

Chtěla jsem jim to doslova vtlouct do hlavy, ale byli v přesile, a na rozdíl ode mě se už naučili, že slova jsou silnější než rány. Navíc nezanechávají šrámy neboli „důkazy“. Babičce G by se to líbilo.

Poslali mě do ředitelny a dali mi dopis, co jsem měla přinést domů matce. O dva dny později mě poslali domů s dalším.

Moje učitelka – samá ruka, samá noha, s nepříznačným jménem slečna Baconová – nás vyzvala, ať si každý u katedry vyzvedneme domácí úkol.

„Výborně, Allegro.“

„Krásný popisný jazyk, Eugenie.“

Já stála na konci fronty. Podala mi papír kompletně pomáraný červenou propiskou. Bez úsměvu.

„Je to filosofie, ne filozofie. Říká se data, ne datumy. A když se něco stalo před dvěma lety, není to dva roky zpátky.“

Zavrtěla hlavou a odrkl si, což jsem si vždycky spojovala s babičkou.

„Už nejsi v první třídě, Sophie. Takové chyby bys už neměla dělat.“

Zdvořile jsem jí vysvětlila, že jsem na své staré škole vyhrála soutěž v pravopise a že čtu od tří let.

„Nejsou to chyby,“ uzavřela jsem.

Vrásky okolo úst slečny Baconové se prohloubily. Obočí se jí svraštilo.

„Ty se se mnou hádáš?“

Cítila jsem, jak mě ostatní děti pozorují zpoza lavic. Pár z nich se uchechtlo se založenýma rukama. Zvedla jsem hlavu o trochu výš a zkusila to znovu –

„Jenom říkám, že vím, jak se píše filozofie.“

Ani jednu z nás nenapadlo, že existují dva způsoby pravopisu.

Slečna Baconová ztuhla a její malinké oči se zúžily. Zeptala se, jestli mě tam, odkud jsem přišla, neučili slušnému vychování.

„Ve škole ne,“ řekla jsem.

Rty jí zmizely do úzké linky.

„Pošlu tvojí matce dopis. Musím říct, že jsi mě velmi zklamala, Sophie.“

Vy jste mě taky zklamala, pomyslela jsem si. Jste učitelka a ani neznáte pravopis.

„Co jsi říkala?“

„Nic.“

Nebyl to slibný začátek. Ale slibné začátky nejsou všechno. Jenom proto, že něco vypadá dobře, nemusí to znamenat, že to tak nakonec dopadne.

Slunce prosvítalo škvírami v žaluziích a barvilo zdi do sytě žluté. Protáhla jsem se pod dekou a řekla si, že možná vstanu a kouknu se na nějaký animák. Ale moje teplá postel mě nechtěla pustit.

Matka si včera večer vyšla s kamarádkou z práce, Lindou, jedinou přítelkyní, co si od příjezdu do Londýna našla. Kdyby na ni Linda nenaléhala, asi by se s ní ani nespřátelila.

Nikdy nebyla moc společenská. *Mám ráda vlastní společnost, to je celé*, říkávala. Ze začátku ji ostatní maminky zvaly, aby se k nim přidala na ranní kávu, ale ona si vždycky našla výmluvu, proč tam nejít, tak ji nakonec přestaly zvát. Myslím, že ji to potěšilo.